

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 586/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **Majetkový Holding, a.s.**, Staromestská 3, Bratislava, IČO 35 823 364, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Babčanikom, Oravská ulica 1348/8, Miloslavov, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoEk/9/2025-62 z 30. júna 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. Sťažovateľka ako oprávnená podala proti povinným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] návrh na vykonanie exekúcie – vymoženie dlžnej sumy 4 104,49 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V č. k. 3Zm/123/2007-29 z 1. júna 2007. Exekučné konanie bolo vedené u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana so sídlom exekútorského úradu v Žiline pod sp. zn. EX 1237/2007.
4. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 20Er/2538/2007 zo 4. februára 2025 exekúciu zastavil.
5. Uznesenie o zastavení exekúcie napadla sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 7CoEk/9/2025-62 z 30. júna 2025 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

6. Z bodov 10 – 13 uznesenia o zastavení exekúcie vyplýva, že okresný súd predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, nie však ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

7. Z uznesenia o zastavení exekúcie, najmä z bodov 15, 15.1, 15.1.1 a 15.2 je zrejmé, ktoré konkrétne ustanovenia exekučný súd identifikoval ako neprijateľné zmluvné podmienky, „a to v zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere menovite v čl. II (ustanovenia o vyrubení poplatkov veriteľom dlžníkovi za spracovanie úveru vo výške 3.000.- Sk a za vydanie blankozmenky dlžníkom veriteľovi vo výške 500.- Sk. vrátane ustanovenia umožňujúceho ich jednostranné zúčtovanie veriteľom pri prvej výplate mimoriadneho medziúveru. s dôsledkom zníženia celkovej výšky vyplateného mimoriadneho medziúveru o výšku týchto poplatkov, ako aj ustanovenia o zvýšení celkovej výšky úročeného/ stavebného úveru a tým zároveň predĺžení doby splatnosti stavebného úveru o sumu neuhradených poplatkov za vedenie účtu), v čl. VI (ustanovenia oprávňujúce veriteľa na účtovanie si 3 % ročného úroku z omeškania pri stavebnom úvere a 5 % ročného úroku z omeškania pri mimoriadnom medziúvere nad dohodnutú úrokovú sadzbu zo zameškaných splátok resp. z celého zostatku dlhu), v čl. VII (ustanovenia oprávňujúce veriteľa po odstúpení od zmluvy na účtovanie si 3 % ročného úroku z omeškania pri stavebnom úvere a 5 % ročného úroku z omeškania pri mimoriadnom medziúvere nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu. spolu s ustanovením o takomto ďalšom úročení v prípade odstúpenia od zmluvy do jednej sumy zúčtovanej splatnej istiny, nezaplatených úrokov a poplatkov), v čl. VIII (ustanovenia deklarujúce pre prípad práv na vrátenie celého zostatku úveru s príslušenstvom a na vrátenie bezdôvodného obohatenia po odstúpení od zmluvy vyhlásenia dlžníka a ďalšieho dlžníka o predĺžení zákonnej premlčacej doby na 10 rokov, podľa § 401 Obch. zák.. spolu s ustanovením oprávňujúcim veriteľa použiť peňažné prostriedky na všetkých účtoch dlžníka k započítaniu akýchkoľvek svojich pohľadávok, ktoré má voči dlžníkovi, vrátane pohľadávok nespliatných alebo premlčaných), spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa vo formulárovej spotrebiteľskej zmluve“.

8. Z bodov 15.1.2 a 15.2 uznesenia o zastavení exekúcie vyplýva, že „oprávnený okrem toho, že v zákonom ustanovenej lehote podľa § 243f ods.1 EP nepredložil súdu dohodu o vydaní a vyplnení blankozmenky a nepreukázal tak konkrétne dojednané podmienky daného vedľajšieho zabezpečovacieho právneho vzťahu (v samotnej úverovej zmluve nie sú obsiahnuté), takisto najmä nepreukázal (ani neuviedol - a uvedené nie je možné zistiť ani z obsahu pripojeného súdneho spisu zo základného konania, vrátane ďalších príloh návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu – oznámení veriteľa o odstúpení od zmluvy a o vyplnení zmenky), z čoho pozostáva jeho právnym predchodcom reálne v blankozmenke vyplnená suma (a či tak bola vyplnená v súlade so zmluvnými stranami dojednanými podmienkami, vrátane vyššie vymenovaných, posúdených súdom ako neprijateľných), neumožniac tak ani exekučnému súdu konkrétne vyhodnotiť, či a prípadne v akom rozsahu oprávneným vymáhaný nárok z hľadiska cit. právnej úpravy i medzi účastníkmi takto dojednaných zmluvných podmienok obstojí: v takom prípade preto nastupuje v prospech povinných v rade 1/. 2/ ako spotrebiteľov daná zákonná domnienka podľa cit. ust. § 243f ods. 4 EP, ako je uvedené v bode 7/ odôvodnenia tohto uznesenia, na podporu v tejto veci vyslovených právnych záverov - popri skôr citovanej judikatúre primárne k nedostatočnosti a nepreskúmateľnosti doplnenia návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie z hľadiska posúdenia, či veriteľ osobitne pri vyplňaní blankozmenky postupoval v súlade so zmluvnými dojednaniami, zákonom a dobrými mravmi, súd v podrobnostiach primerane odkazuje i na závery z odôvodnenia uznesenia odvolacieho Krajského

súdu v Žiline sp. zn. 9CoE/5'2022 zo dňa 30.5.2022 v obdobnej exekučnej veci a to bez odklonu od súčasnej ustálenej rozhodovacej praxe odvolacích súdov, vrátane tohto odvolacieho súdu.“.

9. Z bodu 8 napadnutého uznesenia vyplýva, že „*Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ten v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a predmetnú vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko však bol vyslovený nesúhlas oprávneného s uvedeným rozhodnutím, odvolací súd považoval za potrebné vysporiadať sa aj s tzv. odvolacími námietkami uvedenými v argumentácii oprávneného v podanom opravnom prostriedku.“.*

10. Z odôvodnenia uvedeného v bodoch 13 – 15 napadnutého uznesenia je zrejmé, že odvolací súd považoval právny vzťah medzi stranami konania za spotrebiteľskú zmluvu (nie za zmluvu o spotrebiteľskom úvere), považoval za správny záver súdu prvej inštancie o povinnosti preskúmať exekučný titul z pohľadu danosti dôvodu na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

11. Odvolací súd v napadnutom uznesení (bod 15) konštatoval aj povinnosť súdu v exekučnom konaní vyhodnotiť, „*v akej miere je uplatnený nárok zo zmenky primeraný a nad tento rámeč vymoženie nároku nepripustiť (nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 299/2019-44 zo dňa 20.02.2020) Tieto skutočnosti však musí exekučný súd skúmať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení na základe oprávneným predložených dokladov podľa ust. § 39 ods. 4 v spojení s § 243f ods. I Exekučného poriadku. (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Oboer/1/2017 zo dňa 28.09.2017)“.*

12. Z bodu 16 napadnutého uznesenia vyplýva, že „*Po vykonanom prieskume, v súlade s § 243f ods. 6 EP, z toho hľadiska, či bol daný dôvod na zastavenie exekúcie, dospel k správne záveru o dôvodnosti zastavenia exekúcie. Označil i konkrétne zmluvné podmienky, ktoré považoval za neprijateľné, na základe čoho konštatoval, že v základnom konaní súd neprihliadol na neprijateľné zmluvné podmienky, rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Už tieto skutočnosti samé o sebe predstavujú dôvod na zastavenie exekúcie.“.*

II.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta 1. absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia, pričom zastáva názor, že krajský súd nedal odpoveď na jej odvolacie námietky, 2. arbitrárnosť právnych záverov odvolacieho súdu, podľa ktorých zabezpečenie záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv prostredníctvom zmieniek nie je prípustné, a to napriek tomu, že právny poriadok v rozhodnom čase pripúšťal zabezpečenie záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv prostredníctvom zmieniek, takýto výklad považuje sťažovateľka za ústavne neakceptovateľný, 3. nesprávny procesný postup spočívajúci v zastavení exekúcie ako celku (v celom rozsahu)

bez zohľadnenia kvantifikovateľných a reálne oddeliteľných nárokov, ktoré sú podľa názoru exekučného súdu svojou povahou neprijateľné, a preto sa im súdna ochrana neposkytuje, a kvantifikovateľných a reálne oddeliteľných nárokov, ktoré neboli vyhodnotené ako také, ktoré vzišli z neprijateľných podmienok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozhodnutím, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie.

15. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli alebo neboli dotknuté chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

16. K prvej námietke sťažovateľky spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia z dôvodu absencie vysporiadania sa s jej odvolacou argumentáciou ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že rozhodnutia súdov oboch inštancií (okresného súdu aj krajského súdu) je potrebné, pokiaľ ide o odôvodnenie, vnímať ako jeden celok. Odkazy, resp. citácie z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu uvedené v časti I tohto uznesenia poskytujú dostatočný záver pre ústavnú udržateľnosť týchto rozhodnutí z pohľadu rozsahu a kvality poskytnutého odôvodnenia.

17. Pokiaľ ide o druhú námietku sťažovateľky, ústavný súd v napadnutom uznesení (ale ani v uznesení súdu prvej inštancie) nenachádza právne posúdenie, ktoré by uvádzalo, že v exekučnej veci sťažovateľky dospeli súdy k záveru o neprípustnosti zabezpečenia záväzkov sťažovateľky zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere prostredníctvom zmenky a z tohto dôvodu exekúciu zastavil. Absentuje teda príčinná súvislosť medzi sťažnostnou námietkou sťažovateľky a napadnutým uznesením.

18. Tretia námietka sťažovateľky spočívajúca v nezákonnom zastavení exekúcie v celom rozsahu sa z pohľadu ústavného súdu javila ako najzásadnejšia.

19. Vychádzajúc z bodov 15.1.2 uznesenia o zastavení exekúcie a bodu 15 napadnutého uznesenia, ústavný súd uvádza nasledujúce skutočnosti.

20. Sťažovateľka svojou procesnou pasivitou (nepredložením súdu dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky a nepreukázaní tak konkrétne dojednaných podmienok daného vedľajšieho

zabezpečovacieho právneho vzťahu) neumožnila, resp. znemožnila exekučnému súdu spätne verifikovať (na podklade dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky), či zmenková suma ako celok bola vyplnená správne (v súlade s dohodou o vydaní a vyplnení blankozmenky) a z čoho vyplnená suma pozostávala. Táto skutočnosť by zároveň exekučnému súdu umožňovala vymáhanú sumu čiastočne korigovať, reflektujúc rozsah neprijateľných zmluvných podmienok ustálených exekučným súdom.

21. Inak povedané, za danej procesnej situácie zavinennej procesnou pasivitou sťažovateľky nemal exekučný súd inú možnosť, než exekúciu zastaviť ako celok.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

23. Z už uvedených dôvodov musel ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu